

Buscant Madonna desesperadament

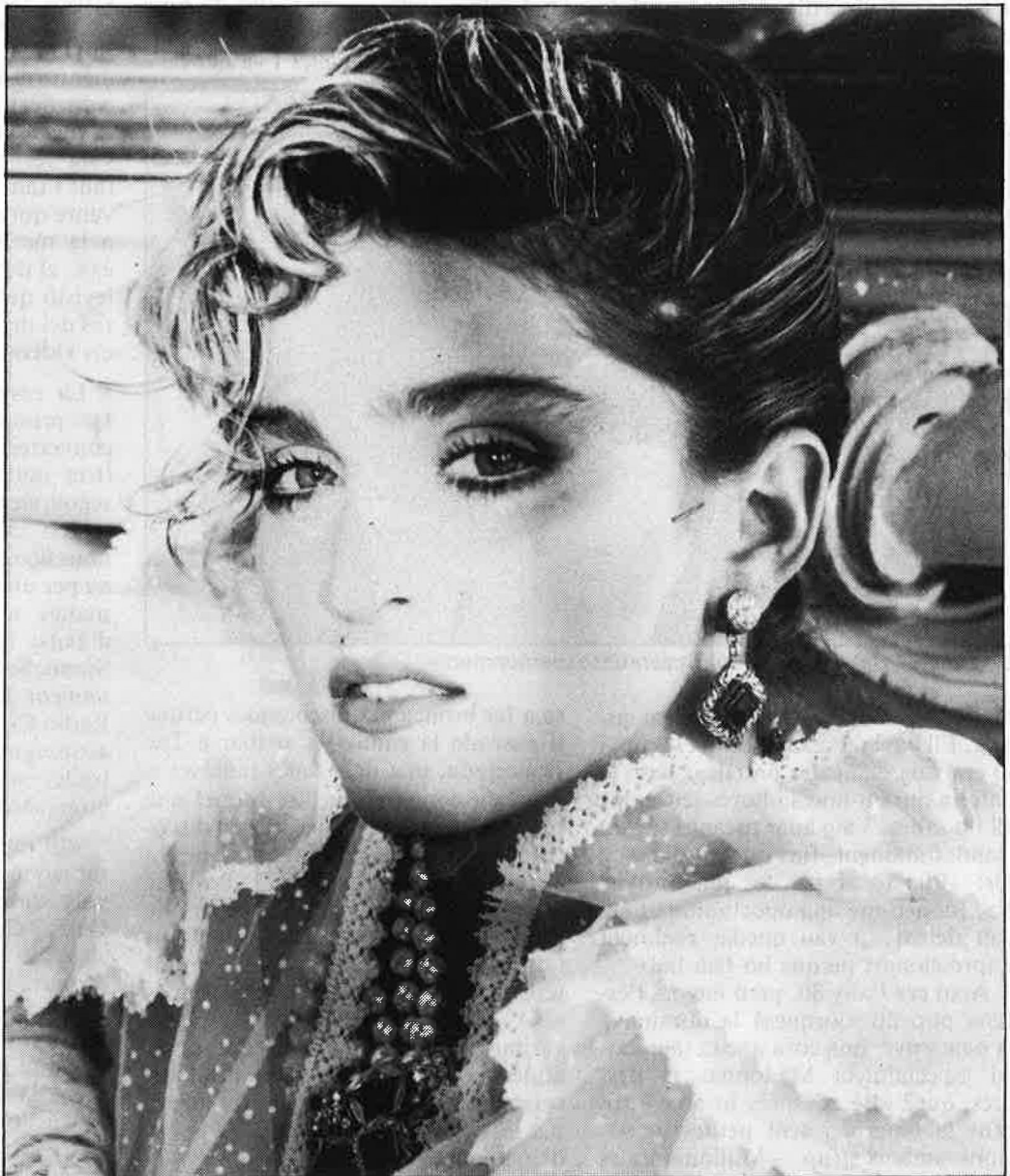
Tot un fenomen de la dècada dels vuitanta. Un elapé que ha esdevingut triple disc de platí (tres milions de còpies venudes) i les 17.622 entrades del Radio City Músic Hall de Nova York venudes en 34 minuts. Rafa Vallbona ha parlat amb ella —la dona amb una piga sobre el llavi dret— i ens en fa ara cinc cèntims.

R. Vallbona (Nova York)

Menjar-se el món tenint només vint-i-sis anys, una pel·lícula, dos elapés, alguns videoclips i una piga sobre el llavi dret, no és una cosa que puguin fer gaires persones de les que pul·lulem sobre la capa de la terra. Aquesta persona que ho està fent es diu Louise Ciccone, altrament dita Madonna; i ho està fent enllà de fronteres, estats, llengües, edats i condicions socials.

Per tot això, i algunes coses més, havíem de fer-ho. EL TEMPS no podia posar-se d'espatlles a aquestes obvietats. Per fi, Madonna parla en català, tot i que desconeix l'existència de consells polítics de modernització cultural. «S'ha de creure en els propis somnis. Si hi ha alguna cosa que dius que vols fer, és responsabilitat teva de fer-te feliç i de ser realment tu mateix. I ho pots fer.»

El seu pare li deia Little Moni, i va néixer a la ciutat de Bay City, estat de Michigan. D'ascendència italiana, la família de la noia no va tenir pas una vida desgraciada, ni la petita es va veure sotmesa a les estretors econòmiques que sembla que identifiquen i homogenitzen les vides infantils de totes les *rock-stars*. La petita Louise va néixer el dia 16 d'abril de 1959 en aquesta ciutat, i va adoptar el nom de Madonna de la seva mare. Va estudiar ball, i va ser llavors (15-16 anys) quan va decidir que volia fer-se famosa, i va marxar a Nova York. «On, si no? «Vaig anar a Nova York. Jo tenia un somni i volia ser una gran estrella. No hi coneixia ningú. Volia ballar, volia cantar, volia fer totes aquestes coses. Volia fer

«Ignoro els crítics més puristes perquè sé, a dintre meu, que el que faig està bé.»

feliç la gent. Volia ser famosa. Volia que tothom m'estimés. Volia ser una estrella. Vaig treballar molt, i el meu somni es va fer realitat.»

Però això va trigar una mica encara. Madonna es va plantar a la terminal d'autobusos de Nova York amb només 36 dòlars a la butxaca; això era l'any 1978. El seu equipatge eren unes sabates i unes malles de ball.

Va poder seguir estudiant ball grà-

cies a una beca, però, quan se li va acabar la pasta, va haver de fer les mil i una per sobreviure. Fins i tot, va arribar a participar en una pel·lícula porno: *A certain sacrifice*, que ara és disponible a tots els videoclubs del nostre país.

Va marxar a París, on va fer cors al *Born to be alive* de Patrick Fernández i va tornar als EUA. Seguia sense un duro a la butxaca i per això es va fer

fotografiar despullada. Aquelles fotos són les que van aparèixer l'any passat a *Playboy* i *Penthouse*. A partir de l'any 80, la trobem pels clubs del *soho* novaiorquès, tocant amb grups i intentant introduir-se en el món de la música.

«Bé, jo tenia un nòvio que tocava la guitarra i tot això, ja saps. El seu grup estava buscant un bateria, de manera que jo vaig dir: ¡Ep! Jo toco la bateria. I ell va dir: Apa, tu no pots tocar la bateria. I jo: ¡T'hi juges alguna cosa?... Ell anava a treballar cada

I llavors vaig sortir a cantar mentre un altre tocava la bateria i vaig tenir una gran ovació. Aquell moment, allà davant del grup, amb els focus a sobre, cantant, va ser molt important.» Però l'experiència del grup no va durar massa. A primers del 81, Steve Bray, un manager americà, la va cridar per mirar de treballar junts. D'aquesta època és la cançó *Burnin' up*, un dels seus primers èxits. Però no va ser fins 1982 que la petita de Bay City es va llançar definitivament. Havia gravat unes maquetes i va llançar-

I allò va ser el principi. Sire records va fitxar Madonna, i aviat va poder deixar d'alimentar-se amb crispetes. *Everybody*, *Holiday*, *Physical Attraction*, *Burnin' up*, *Borderline* i *Lucky Star* van ser els primers singles... però encara ningú no la coneixia.

«Ja havia tret un parell de singles, sense que la gent sabés qui era en realitat, perquè no tenia cap vídeo. I el primer vídeo que vaig fer va ser *Borderline*, que era el meu tercer o quart single. De manera que l'àlbum va començar a anar bé, perquè la gent ja va començar a veure com era jo, com era la meua imatge. Llavors va ser quan vaig fer el salt que estava esperant tant i tant de temps. La gent ja podia veure qui era jo, podia posar una cara a la meua veu. Molta part del meu èxit, el dec a la M.T.V. (cadena de televisió que emet videoclips les 24 hores del dia), i a la imatge que et donen els vídeos.»

La resta ja és història coneguda. Un primer elapè, *Madonna*, que es converteix aviat en triple disc de platí (tres milions de còpies venudes). El segon elapè, *Like a Virgin*, segueix el mateix camí, i la cançó que li dóna nom aconsegueix de ser la interpretada per una dona que es manté més setmanes al número u de les llistes d'èxits. Participa en la pel·lícula de Susan Seidelman *Buscant desesperadament Susan*, i quan es presenta al Radio City Music Hall de Nova York, aconsegueix de vendre les 17.622 entrades en 34 minuts. I va preparar una gira: «Madonna virgin tour».

«El punt més important va ser reunir els músics per formar el grup, i vaig sumar músics de la costa Est i Oest, i allà on hi havia més bons músics és on vaig decidir que havia d'anar. Llavors va resultar que, tothom que vaig agafar per la meua gira, els havia trobats a Los Angeles, o sigui que és allà on vaig muntar realment la gira. Vaig portar un tio de Nova York i va ser d'allà on vaig treure tots els ballarins, tot i que vaig anar afegint-los gent d'arreu. M'estava tota la tarda treballant la coreografia i l'escenografia amb els ballarins, i després, a les nou, anava a treballar amb els músics. I després d'haver estat fent aquests assaigs separatament durant un mes, llavors vam estar-nos quatre setmanes ajuntant-ho tot. Tenia un coreògraf molt bo treballant amb mi, i ell ho supervisava tot.»

«*Dress you up*» era la cançó que obria el show. Però, equina és la teua cançó preferida? «*Dress you up*»

Una imatge del film «Buscant Susan desesperadament».

mati, i després nosaltres teníem assaig. Ell havia d'assajar amb el grup, i jo em vaig dedicar a practicar amb la bateria durant hores i hores sense que ell ho sabés. Vaig anar tocant i tocant clandestinament, fins que un dia vaig dir: «Puc tocar per fer una prova? Va, idoneu-me una oportunitat! I em van deixar, ¡i van quedar realment impressionats perquè ho feia bé!»

Això era l'any 80, però llavors l'escena pop novaiorquesa la dominava la *new wave*, una cosa que desagradava especialment Madonna. «I després, què? «Bé, després jo anava tocant la bateria i fent petites actuacions amb el grup —Millionaires es deia— en alguns clubs com CBGB, Mid Club o el Max's Kansas City i d'altres com aquests. També vaig començar a escriure música per al grup, algunes cançons, però com que ja tenien dos cantants, a mi no em van deixar cantar mai. Finalment, un dia els vaig convèncer: «Puc tocar?... Bé, mentre tocava la bateria també practicava la guitarra, i llavors vaig dir: ¡Puc fer una cançó, només una?... Tocar la guitarra i cantar una peça. Va, sis plau... I al final van dir que sí.

se a fer bronca per discoteques perquè li posessin la cinta. Va arribar a The Danceteria, una de les més famoses.

«Vaig conèixer un disc joquei que treballava en una de les meves discoteques preferides, i vam estar molta estona parlant de música, i com que jo sabia moltes coses de cantants i de grups, em va dir: «Com és que en saps tant, d'aquestes coses? I jo: Bé, m'interessa molt la música. I ell: ¡Com és això? I jo: Bé, és que canto. I ell: ¡De veritat? I jo: Sí, i acabo de gravar aquesta cinta. De fet, la cinta l'anava carretejant amunt i avall pertot arreu, per tots els clubs, esperant el moment d'encolomar-la a algú. Llavors li vaig dir si la podia posar, i va dir: No puc posar-la ara, al mig de la nit. Ni tant sols l'he sentida. Imagina't que és horrible i que tothom deixa de ballar. Llavors li vaig dir que se l'emportés a casa i que jo hi tornaria l'endemà, i que si li agradava, que la posés. Això era un divendres a la nit. L'endemà ens vam tornar a veure, hi vaig anar abans que s'obris el club, i em va dir que li havia agradat molt. O sigui, que la va posar. Va posar dues peces; una era *Everybody*.»

m'agrada perquè era la primera del *show*. Has de començar l'espectacle amb força i mantenir-la durant tota l'estona. Has de tenir un començament fantàstic, i una meitat fantàstica també, i un final encara millor perquè no t'oblidin quan s'en vagin. 'Dress you up' era una manera fantàstica de començar. Però 'Get into the groove' (la cançó de la pel·lícula *Buscant desesperadament Susan*), per a mi, era com si contingués tot el que havia fet des del començament de la meua carrera musical fins aquell moment en què era allà dalt de l'escenari. I també era molt important per a mi que la persona amb qui l'havia escrita i amb qui l'havia produïda fos Steve Bray, un home que ha estat al meu costat des que era petita, que és com si haguesset fet tot el camí amb mi. I això era molt important.»

Amb un canvi radical d'imatge pública, Madonna afronta la seua segona pel·lícula coprotagonitzant-la amb el seu marit Sean Penn, fent el paper d'una monja missionera. «Els crítics tindran el bisturí preparat quan vagin a veure aquest film. El tindrien esmolat igualment encara que no la fes amb Sean. El nom de la pel·lícula és *Shangai suspire*, i són unes aventures romàntiques que passen a la ciutat de Shangai l'any 1938... i jo sóc una missionera, i Sean fa el paper d'un artista bohemí, que beu molt.»

Madonna va dir una vegada que volia posseir tot el món. Ara ja el té, sense tenir cap característica especial com no sigui aquella piga sobre el llavi... i aquest deix de Marilyn que ofereix a les noves generacions.

iQue faràs del món, ara que el tens a les mans? «Aquest any estaré fent la pel·lícula *Shangai suspire*, i el nou àlbum sortirà per la primavera. He fet també la banda sonora d'una pel·lícula que Sean ha fet a Tennessee, i que igualment sortirà a la primavera. Jo he fet el tema del títol, que es diu 'Live to heli', i... llavors tinc aquest àlbum meu, i la pel·lícula que s'estrenarà a l'agost... Bé, la idea és que s'estreni a l'agost... pero no se sap mai.»

Madonna sap ben bé el que vol, i no s'arruga per les furioses crítiques dels més puretes, dels que diuen que és un producte que les companyies discogràfiques i cinematogràfiques cremaran en quatre dies. «Em sembla que, sobretot, els ignoro. Perquè a dintre meu sé que està bé el que faig. Estava convençuda que tard o d'hora em trobaria amb un cert grau de controvèrsia, un cert grau d'oposició al que faig.» Madonna no s'arruga per res. ^Per què ho havia de fer? •

S;

COPRODUCCIONS 85/86

Primera Temporada

AL TEATRE VALÈNCIA. Quart, 23

ESTRENA

Dies 14, 15, 16, 19,
20, 21, 22 i 23

PTV

PRÒXIMAMENT

Dies 26, 27 i 28
PLUJA TEATRE
«Momo».

CENTRE DRAMÀTIC

g GENERALITAT VALENCIANA

^ CONSELLERIA DE CULTURA EDUCACIÓ I CIÈNCIA